

БОРБА®

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

JANUARY 1968

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ. Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 17, брой 1. --- КНИЖКА ПЕТДЕСЕТА --- Януарий 1968 .

ДВАДЕСЕТЪ ГОДИНИ БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Национален Фронтъ.

За народитѣ отъ Источно Европейскитѣ страни, както и за Българския народъ, звънътъ на камбанитѣ, който възвести края на Втората Свѣтовна война презъ май 1945 година, бѣ не зовъ за миръ, а зовъ за отпочване на борба. Борба за освобождение отъ комунизма, който като резултатъ отъ войната бѣ успѣлъ да се наложи въ голѣма частъ отъ Европа.

Въ България, червенитѣ управници закрепиха заграбената властъ чрезъ тероръ, нѣмашъ равенъ на себе си въ историята на страната. Жертви на този тероръ станаха надъ 100,000 достойни български граждани отъ всички слоеве на обществото, други стотици хиляди бѣха изпратени въ затворитѣ или въ концентрационнитѣ лагери на робски трудъ. Всѣка човѣшка свобода бѣ отнета и отдѣлния гражданинъ бѣ превърнатъ въ покоренъ робъ на режима. Не съществуваша вече свободна преса, нито право на свободно слово, нито право на свободно мнение. Частната собственостъ е конфискувана и частнитѣ професии и инициативи унищожени. Всѣки единъ гражданинъ е поставенъ въ пълна зависимостъ отъ управляващитѣ комунисти и народътъ сега се намира въ едно по-тежко и черно робство, отколкото 500 годишното ни Отоманско иго.

Лишени отъ всѣка възможностъ за нормаленъ човѣшки животъ, въпреки преследванията и наказанията, мнозина отъ робитѣ въ България потърсиха спасение въ емиграция на Западъ. Поставенитѣ по границитѣ телени мрежи, вълчи ями, модерни електрически и радарни уреди, както и въоръжената до зъби елитна комунистическа гранична милиция, която стреля безъ предупреждение по всѣки единъ, който се опитва да мине нелегално границата, неможаха да спрат потока отъ емигрантитѣ. Мнозина паднаха на граничната линия, още по-вече гниятъ хвърлени по заграднитѣ. Малко сѣ на брой щастливцитѣ, които достигнаха до Запада, но въпреки това, поробенитъ български народъ има едно достойно представителство въ чужбина, което да говори отъ негово име и да отстоява предъ външния свѣтъ неговата справедлива кауза.

Намърили се въ Свободния Свѣтъ, първитъ години въ Турция, Гърция, Германия Австрия, Италия и други европейски страни, макаръ и поставени въ страшно лоши условия за животъ, българскитъ емигранти националисти-антикомунисти, за наша честъ, не само че не забравиха дълга си къмъ Родината, но намъриха сили и отпочнаха работа въ подкрепа на борбата на българския народъ за освобождението си отъ комунистическото робство.

Първитъ организационни прояви се отбелъзаха още въ края на 1945 година когато започнаха да се печататъ въ Залцбургъ и да се разпространяватъ всрѣдъ емигрантитъ хвърчащи листове, написани съ огнени букви, зовѣщи всички къмъ организиране и борба. Тѣзи листове-позиви излизаха редовно цѣла година.

Следната 1946 година, пакъ въ Залцбургъ започна издаването на едно вече оформено списание - "България" - въ което по-конкретно и ясно се очертаха идейнитъ позиции на нашата национална емиграция и се чертаеха пѣтищата за едно предстояще организиране. Това списание продължи да излиза редовно цѣла година, като допринесе много за установѣването на контактъ между разпрѣстнатитъ емигранти и да заякчи връзкитъ помежду имъ. Тоза списание бѣ причината да се свикатъ редици срещи и конференции, като по този начинъ се подготвиха условията за предприемане на едни по-решителни стѣпки.

Презъ лѣтото на 1947 година въ Хайделбергъ се състоя първата международна конференция при участието на наши емигранти отъ Германия, Австрия, Франция, Италия и други страни, като се взе решение да се основе една общо-българска емигрантска антикомунистическа национална организация, която да обедини всички емигранти отъ предишнитъ национални български организации и демократически партии въ България, да бѣде единъ фронтъ на съпротивата противъ комунизма, който да противопостави срещу така наречениятъ червенъ Отечественъ Фронтъ единъ Български Националенъ Фронтъ.

Взетото решение се приведе незабавно въ изпълнение: бѣ установенъ контактъ съ всички емигрантски срѣди и групи, влезе се въ връзка съ изолирани наши емигранти въ отдалеченитъ мѣста, опредѣли се денятъ и презъ Колединитъ празници на 1947 - 1948 година, въ едно отъ предградията на Мюнхенъ се състоя Учредителния Конгресъ. Отъ всички градове на Европа, гдето имаше български емигранти дойдоха делегати, числото на които надмина всѣко предвидане. Между присѣтствуващитъ личеха известни и изтъкнати дейци отъ почти всички национални организации и демократични партии въ България. Събралитъ се наистина представляваха цѣта на нашата емиграция и нейното грамадно болшинство. На този Учредителенъ Конгресъ, станалъ преди 20 години, съ пълно единодушие се реши основаването на Българския Националенъ Фронтъ. Гласува се и се прие устава и програмата на Организацията и се избра организационно раководство.

Основаването на Българския Националенъ Фронтъ се посрещна отъ цѣлата българска емиграция съ ентузиязъмъ! Новината проникна скоро и въ България. Скоро следъ това започна и излизането на вестникъ "Национална България", органъ на Организацията. Списванъ по единъ блестящъ начинъ, бърже този вестникъ стана настолно четиво за всѣки единъ български емигрантъ. Успѣ да се организира и проникването на вестника и въ България, където, тайно, отъ ръка на ръка, листъ по листъ се четеше и препрещаше отъ градъ на градъ. Отъ всички страни н' Европа, Америка и Австралия започнаха да се обаждатъ нови и нови емигранти и да се включватъ въ редицитъ на Организацията, като въ много скоро време Б.Н.Ф. обедини грамадното болшинство отъ емигрантитъ. Б.Н.Ф. израстна като едно Задгранично Представителство на поробенния нашъ народъ, като стана говорителъ и изразителъ на желанията и тежненията на българския народъ въ чужбина и си извоюва името на една припозната сила на Запада, която рамо до рамо съ народа въ България води борбата за неговото освобождение.

Още след първата година на своето основаване Българския Национален Фронтъ почна бързо да се разраства. Образуваха се клонове въ почти всички държави на свободния святъ. По-късно, поради разселването на емигрантитъ, по-голямата частъ отъ които заминаха за задокоеанскитъ страни, централата на Организацията се премести отъ Европа въ Съединенитъ Шати и се установи въ Ню Йоркъ, където е и до сега.

Презъ 1952 година, първо въ Торонто, а по-късно въ Ню Йоркъ започна да излиза списанието БОРБА, като органъ на Българския Национален Фронтъ. Това списание излиза вече 17 години непрекъснато и може смело да се каже, че се утвърди като боенъ органъ на цѣлокупната българска национална емиграция. Днесъ въ неговитъ страници се помѣстватъ статии отъ най-виднитъ български общественици, политици и духовни лица въ емиграция, независимо отъ тѣхната организационна или партийна принадлежностъ. БОРБА озлиза въ нѣколко хиляди есземпляръ тиражъ и се разпраща безплатно до всички български емигранти по цѣлия святъ. Всички конструктивни критики, изпратени до редакцията се взиматъ подъ внимание, като се стараемъ винаги да се подобри актуалността и качеството на списанието. Съ този брой, който е петдесетиятъ отъ излизането на БОРБА ние се надѣваме, съ благосклонното съдействие на българскитъ емигранти, да празнуваме единъ скромень юбилей и съ следующиятъ брой за започнемъ новъ и по-ползотворенъ цикълъ, който да бѣде само отъ полза на свѣтото дѣло за освобождението на България отъ комунистическо иго.

Въ Съединенетъ Шати и другитъ свободни страни дейността на Б.Н.Ф. се насочи на първо мѣсто къмъ популяризирането на българската освободителна кауза и спечелване приятели за нашия страдащъ народъ всрѣдъ чуждитъ обществени и отговорни фактори. Тази дейностъ даде многодобри резултати: днесъ ние може вече да кажемъ, че българския освободителенъ проблемъ е всестранно известенъ, че ние имаме наистина добри и влиятелни приятели, които сѫ винаги готови да ни подпомогнатъ. На нѣколко пѣти българскиятъ въпросъ бѣше повдигнатъ въ Парламента, благодарение усилията на ръководството на Организацията. Симпатии къмъ насъ се засвидетелствуваха отъ много страни и то сѫ особено значение: нѣкой отъ най-големитъ градове на Съединенитъ Шати-Ню Йоркъ, Чикаго и др. по решение на Общинскитъ Сѣвети, обявиха денътъ 3 мартъ за Български Денъ и на този денъ върху покрива на Общинскиятъ домъ се вѣе българскиятъ трицветъ. Участието на Б.Н.Ф. въ дейността на Антиболшевишкиятъ Блокъ на Народитъ откри широка възможностъ за популяризиране на нашата кауза всрѣдъ другитъ братски намъ поробени народи. При всички манифестации противъ болшеvizъма, а на последъкъ тѣ взиматъ грамадни размѣри, нашитъ сѣмишленици рамо до рамо маршируватъ съ своитъ братя отъ другитъ поробени народи. Б.Н.Ф. вече работи въ сѣтрудничество и съ редица Американски организации, чиито членове сѫ цвѣта на американското общество, между които българското име е високо издигнато и ценено, благодарение на упорита идългогодишна постоянна дейностъ.

Българскиятъ Национален Фронтъ приготви и представи на правителствата на Съединенитъ Шати и другитъ свободни страни редица изложения за положението въ България. Ние разкрихме истината и направихме невъзможно комунистическата пропаганда да може да заблуждава, че въ България има свобода идемокрация. Хиляди страници бѣха написани съ факти и доказателства за терора, жертвитъ и страданията на нашиятъ народъ подъ комунистическо робство. Днесъ вече въ всички отговорни канцеларии се намиратъ депозирани тѣзи документи върху които се надѣваме, че отговорнитъ фактори на Западнитъ страни ще градятъ свойтъ ходове въ борбата имъ противъ комунизъма.

Всички дейци на Организацията работятъ за дѣлото безвъзмездно и доброволно. Много седмици имесеци всѣки е отдѣлил и е далъ за каузата, всички разноси по изданията и разнитъ прояви сѫ се покривали съ волнитъ пожертвование на членоветъ. Б.Н.Ф. никога и отъ никого не еполучавала и не получава субсидии или помощи, затова Организацията е независима и свободна!

Най грандиозните публични прояви на Б.Н.Ф. са организационните конгреси, които са една стихийна манифестация на ентузиазъм и готовност за жертва, една манифестация на решителност и вяра във победата. Паметни ще останат конгресите във Торонто, Ню Йорк, Иаго и Вашингтон. Цялото Американско обществено мнение открито подчертава своята симпатия към българската кауза по този случай. Стотици истотици поздравителни и насърчителни телеграми се получават: от Президентите на Съединените Шати и Канада, от сенатори и депутата, най-видни политици и военни лица, от братски намъ поробени народи! На конгресите на Б.Н.Ф. българската национална емиграция си дава среща и от там се почерпват нови сили за продължаване на борбата.

На 2 и 3 март 1968 година във Ню Йорк ще се състои Десетият Юбилеен Конгрес на Българския Национален Фронт, който ще ознаменува Двадесетата годишнина от основаването на Организацията. Делегати и членове на Б.Н.Ф. от всички краища на свѣта ще дойдат на този Конгрес с твърдото решение да продължат борбата за свобода до край. На Юбилейния Конгрес ще бъдат взети решения и ще се начертаят планове за една още по активна и резултатна дейност на Организацията ни във подкрепа на борбата, която нашият народ води за освобождението си от комунистическото робство.

Само факта, че Б.Н.Ф. просъществува цели 20 години, въпреки многобройните опити от много страни да бъде разтроен и унищожен и въпреки многото пречки които срещна по пътя си, е достатъчен, за да се признае, че членовете на Организацията вървят безкомпромисно и прав линейно напред и че са извършили едва ли не един подвиг във емиграция. Като се прибави към това и активната дейност и резултатите от нея, нашите членове могат действително да се гордеят със своя изпълнен дълг към бащиният си.

Давайки си отчет за направеното във миналото, нашите погледи са устремени напред - във бъдещето, от което ние очакваме разрешението на голѣмия въпрос - освобождението на България, за постигането на което ние посвѣтихме до сега цялата двадесетгодишна дейност на нашата Организация.

Основавайки нашите надежди върху развитите се международни политически събития през изтеклата 1967 година, ние имаме най-голѣмото основание да вѣрваме, че те имат здрави предпоставки. На първо място ние не можем да не отбележим, че заетата от Съединените Шати позиция във Виетнам и войната, която се води там е само във подкрепа и защита на народите поробени от комунистите. Станалите събития във Близкия Исток около Суецкия канал и поражението, което комунизма претърпя там е един голѣм принос за разчистването на пътя към утрешното изтласкване на комунизма и от други позиции.

Като прибавим към многото още случай и факта, че специално във Съединените Шати антикомунистическата патриотическа реакция всрѣдъ народа бързо расте, то съ положителност може да се очаква по-благоприятна обстановка за нашата освободителна кауза през новата 1968 година.

Най-голѣмият фактор, обаче, си остава поробеният народ, който вече 24 години влачи ярема на робството. И както на 20 април 1876 година съ пукването на първата пушка във Копрившица се тури началото на борбата, която донесе освобождението на България, така и за това робство скоро ще се намѣри нов безсмъртен български юнак, който да подпали пожара, във който да изгори червеното още по-страшно робство!

Съ тази вяра и съ тази надежда азъ изпращамъ нашите братски борчески поздравии към поробените наши братя и сестри във Родината съ пожеланието скоро да видимъ развѣто знамето на свободата на връхъ Бялкана. А на членовете на Б.Н.Ф. да продължатъ борбата съ сплотеност, енергия и себеотрицание! Честита новата 1968 година!

АРХИПАСТИРСКО КОЛЕДНО ПОСЛАНИЕ.

ЕПИСКОПЪ КИРИЛЪ,

Епархийски Архирей на Свободната Българска Православна Църква.

"И словото стана плът и живѣ между насъ"
/Евангелие отъ Иоана 1:14/

Възлюблени въ Господа чеда на светата ни Църква,

Въ градеца Витлеемъ, когато се изпълни времето, роди се отъ Дѣва Мария Иисусъ Христосъ, Единородниятъ Синъ Божия. Словото стана плът, прие човѣшки образъ. Сбъднаха се древнитѣ предсказания на пророцитѣ: "Ето дѣвицата ще зачене и ще роди Синъ, и ще Му нарекатъ името Емануилъ" /Исая 7:14/.

Велика тайна на Божията премъдростъ Ангелъ Господень възвести радостната вестъ, спасителна за всички човѣци. Въ града Давидовъ, въ скромна овчарска пещера, роди се Спасителътъ, Който е Христосъ Господъ. И надъ пещерата блѣсна чудна звезда, а ведно съ това блѣсна и великата Божия обичъ къмъ насъ: "защото Богъ толкова обикна свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣкой, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ" /Иоана 3:16/.

И ето, въ скромния разказъ на свѣтитѣ евангелисти за раждането на Иисуса Христа, ние откриваме мъдри спасителни истини: Иисусъ е Синъ Божий, обещаниятъ презъ вѣковетѣ Спасителъ, Месия. Той е отъ начало въ Бога и всичко чрезъ Него стана, въ Него имаше животъ, и животътъ бѣше свѣтина на човѣцитѣ. /Иоанна 1:15/.

Христосъ дойде да примири небето съ земята, Бога съ човѣцитѣ. Той откри волята на Бога на земята, даде вѣчни истини за спасение и животъ, защото Той бѣ и остана истинскиятъ път и животъ, свѣтина на всички човѣци презъ всички времена. Чрезъ Иисуса ние познахме Отца, нашиятъ небесенъ баща, защото: "който вижда Мене, вижда Оногова, Който Ме е пратилъ" /Иоанна 12:44/.

Христосъ се роди, за да донесе вѣченъ миръ на земята. Миръ и блага воля. За този миръ въ Христа жадува днесъ цѣлото човѣчество. Нека и ние съ дълбока вѣра въ Христа Спасителя да запѣемъ ангелската пѣсенъ: "слава въ висини Богу и на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение" /Лука 2:14/.

Да пѣемъ тѣзи радостни, химни въ нашитѣ църковни храмове, да запалимъ кандилото предъ иконата на Спасителя, защото днесъ Христосъ се роди въ Витлеемъ! Да пѣемъ и да се помолимъ за миръ и правда на земята, за радостъ и щастие на всички, които вѣрватъ въ Неговото свято име,

Съ пастирска обичъ и благословение, въ името на новородилия се Витлеемски Младенецъ, поздравявамъ всички мой сънародници, изгнанници отъ Родината, съ свѣтитѣ празници и да е

Честито Рождество Христово!

ПРИВЕТСТВЕНО КОЛЕДНО ПОСЛАНИЕ.

Проф. Д-ръ Архимандритъ Георги Елдьровъ,

Визитаторъ-Делегатъ на Св. Престолю за българитѣ католици въ чужбина.

Скъпи въ Христа братя и сестри,

Съ радостъ Ви приветствувамъ и тази година съ настъпването на Светлитѣ Коледни Празници, съ идването на нашиятъ Господъ и Спасителъ Исусъ Христосъ, който отново започва Своя спасителенъ пътъ отъ Витлеемъ къмъ Йерусалимъ и Голгота къмъ Възкресението и славата отъ дѣсно на Отца.

Миналата 1967 година ни придружи презъ дванадесетътѣхъ месеца изпълнени съ събития - радостни, печални или просто безразлични и накрая се превеи, като че ли потъна въ студената зимна нощъ. Обаче, тя не бѣ погълната отъ мрака, понеже Онази Нощъ бѣ осветена съ нетленната светлина на една многовѣковна звезда, която ежегодно се възвръща две хиляди години, за да ни докаже, че времето и историята на човѣка не свършватъ въ мрака, а въ светлината! Днитѣ и месецитѣ образуватъ годинитѣ, годинитѣ образуватъ вѣковетѣ, а вѣковетѣ-историята! А Витлеемскиятъ Младенецъ е Онзи, който прави историята, който я владее, който разпорежда и който я раздѣля съ своето благословенно идване на Стара и Нова, въ една подготвителна и една изпълнителна частъ отъ Неговия вѣченъ планъ. "Въ начало Ти, Господи, си основалъ земята, и небесата сж дѣло на Твоитѣ рѣце. Тѣ ще загинатъ, Ти ще пребъдешъ. Всички ще овехтеятъ като дрехи, ще ги свиешъ като намѣтала и тѣ ще се измѣнятъ. Но Ти си все сжщиятъ и Твоитѣ години нѣма да се свършатъ". /Изъ посланието на св. Апостолъ Павла до евреитѣ I, 10-12/.

Ние християнитѣ сме последователи на Витлеемската звезда, чрезъ благодатната сила на нашето св. Кръщение и трѣбва да я следваме убедено инеотклонно, както Тримата Мѣдреци отъ истока. Не сж въ състояние нито Иродъ, нито планини и рѣки, нито пустини и гори да възпратъ това наше пътешествие подъ свѣтлината на този предводителъ, изпратенъ ни отъ Бога. Онези, които следватъ тази светлина, нѣма да се загубятъ въ мрака на свѣта. Тѣ ще продължаватъ да следватъ Бога, който ще имъ открие и края на пътуването имъ!

Да изпросимъ смирено съ молитви отъ Бога, по случай това годишно Негово тайнствено възвръщане при насъ, да засили нашата Християнска вѣра, да избистри нашия погледъ устременъ къмъ Витлеемската звезда, която навремето възвести Неговото идване, за да може нашиятъ житейски пътъ да бѣде всекога правъ и нашитѣ стѣпки напоколебимо убедени въ Бога.

Честито Рождество Христово !

БЪДНИ ВЕЧЕРЬ ВЪ ЗАТВОРА.

Пасторъ Хараланъ Поповъ,

Глава на Евангелската Протестанска Църква въ България.

Островъ Персинъ, близо до с. Бѣлене, известенъ още като гробището на българскитѣ политически затворници, бѣ превърнатъ отъ комунистическата властъ въ България на истински адъ! Тука бѣха концентрирани презъ 1952 година повече отъ 12,000 затворници и лагеристи. Страданията имъ бѣха неописуеми! Мизерия, гладъ, тежки робски трудъ и нечувани жестокости, както и всѣкидневнитѣ убийства отъ милиционеритѣ намалѣваха само временно числото на страдалцитѣ. Още на другиятъ день робскитѣ батальони се попълваха отъ нови нещастници, докарани тука, за да завършатъ своя земенъ пътъ въ лагера на смъртта. Само въ 1952 година бѣха убити отъ милицията подъ най-различни поводи или най-често безъ никакво основание надъ 700 души!

Бѣше 24 декемврий 1952 година. Къмъ 80 души политически затворници бѣхме прехвърлени отъ островъ Персинъ на съседния по-малкъ островъ Шуреца, въ който се намираха надъ 120 жени лагеристки. Презъ цѣлитѣ два месеца ноемврий и декемврий ваяхъ непрекъснати дъждове, и скоро островитѣ се превърнаха на едно непреходимо блато отъ калъ и мочуръ. По това време отъ Виена съобщиха, че Дунава приижда съ голѣмиводни маси. Започна се усилено евакуирането на всичкиятъ инвентаръ и жива стока: говеда, овце, свини, пчелници, кокошки. Всичко, освенъ насъ, лагериститѣ!

На островъ Шуреца бѣ струпанъ много градивенъ материалъ и циментъ за строежъ на електропроводни кули за електрификацията на Персинъ. Ние, 80 души лагеристи, подъ командата на инж. Бояджиевъ работихме денонощно на този обектъ. Водитѣ на Дунава ежедневно се повишаваха, докато навѣзоха въ острова и го раздѣлиха на две части. Ние газехме до поясъ въ ледената вода, за да спасяваме разпрѣстнатиятъ материалъ: греди, дѣски и куфражи. На 24 декемврий тази спасителна работа стана вече навѣзможна и ние трѣбваше да бѣгаме на отсрѣшния брѣгъ, гдето се намираха затворитѣ за жени, построени на най-високата точка на острова.

Азъ направихъ отъ нѣколко греди идѣски нѣщо като салъ, съ който искахъ да отплувамъ на отсрѣшниятъ брѣгъ. Точно въ срѣдата на водата този импровизиранъ салъ се преиобрна и азъ трѣбваше съ плуване да се спасявамъ. Облеченъ съ дебело вълнено облекло, шинелъ и гумени ботуши бѣше трудной почти невѣзможно да се плува! Нѣколко жени-лагеристки ме наблюдаваха отъ брѣга и разтревожени ми даваха указания какъ и на къде да плувамъ. Съ последни и нечовѣшки усилия най-после достигнахъ на брѣга, гдето паднахъ отъ изтощение.

Така паднахъ въ дълбоката калъ, изтощенъ до смъртъ, предъ мене се появи следната картина. Една милиционерка съ шмайзеръ въ ръка блѣскаше предъ себе си две монахини. По всѣка вѣроятность тѣ бѣха "осѣдени" по процеса на католическитѣ свѣщенници, който процесъ току що бѣ се разгледалъ. Калугеркитѣ потаваха въ калъта до колѣнетѣ и едвамъ можеха да вървятъ. Дѣлгитѣ имъ черни одежди се влачеха следъ тѣхъ и увеличаваха още повече трудноститѣ имъ. И дветѣ монахини бѣха възрастни жени, слаби и немощни, съ испити отъ страдания лица. Безропотно, тѣ се мъчеха да превъзможнатъ страданията и съ християнско смирение не отвърщаха на циничнитѣ грубости на милиционерката, която ги водеше.

По едно време едната от калугерките се спрѣ. Тя хвърли малкия вързопъ, който носеше съ себе си. Помъчи се да извади краката си от дълбоката калъ, не успѣ и затяна още повече. Изтощена до смъртъ, тя едвамъ се поизправи на лактите си и промълви: "Не мога повече да вървя!". Милиционерката я ритна съ всичка сила отзадъ и калугерката полѣтя напредъ и падна съ лицето си въ калъта!

Самъ азъ паднахъ въ дълбоката калъ, току що излѣзълъ отъ ледената вода на Дунава, азъ заставахъ като вкамененъ наблюдавайки тази сцена на човѣшка трагедия. Въ моята душа се получи пълно объркване: негодувание, отчаяние и мракъ. Неволно азъ се питахъ: защо тази нещастна служителка Божия лежи въ калъта, така отритната и изоставена отъ всѣки? Защо съмъ азъ тука? Какво престъпление сме извършили? Това, че върваме въ Бога, трѣбва ли да се наказва съ такава жестокостъ, злоба и тиранство?

На около 2 километра отъ островъ Шуреца се намира селото Бѣлене. Болшинството отъ жителите му сѣ отъ християни-католици. Отъ далече се виждаха дветѣ католически църкви съ тѣхните високи камбанарии. Часа бѣше около 4 следъ обѣдъ. Внезапно камбаните на дветѣ църкви тържествено забиха! Бѣше Бѣдни Вечеръ по католическия календаръ. Камбаните възвестяваха рождението на Исуса Христа, нашиятъ Спасителъ. Въ камбанния звѣнъ азъ чувахъ радостната вестъ: "Христосъ се роди, отъ Бога животъ". Това бѣше и отговора на мойте въпроси!

За този нашъ Спасителъ Исусъ Христосъ, който преди 2,000 години се роди въ Витлеемската ясла, сѣ дадени много и много жертви. Нѣкой отъ тѣхъ биваха избивани съ мечъ, други притривани съ трионъ, хвърляни въ ровове на дивите звѣрове или изгаряни на клади. Дори днесъ, въ вѣка на най-висшата наука и божемъ най-големата наша култура и цивилизация, враговете на християнството продължаватъ да убиватъ, да мъчатъ, да хвърлятъ по затвори и лагери наши братя, само поради тѣхната вѣра въ Бога!

Въ този мигъ въ душата ми нахлуха свѣтли лъчи на прозрение. Тъмнината и мрака изчезнаха. Радостъ изпълни сърдцето ми. За Христа, за своята вѣра лежеше въ калъта нещастната монахиня. За Христа и за спасението на моята душа лежехъ и азъ, както и хилядите мой братя отъ лагера Бѣлене, подложени на нечовѣшки и нескончаеми мъки и страдания!

Съ радостно сърдце, слушайки още камбанниятъ звѣнъ, мокъръ до кости азъ се отправихъ къмъ кочините на свините, където бѣха нашите квартири. Поради опасностъ отъ издавяне отъ наводнението, всички свини бѣха евакуирани, като ние, затворниците, бѣхме настанени да живѣемъ въ кочините. За комунистите свините бѣха стократно по ценни отъ насъ хората! Разсѣдѣдохъ мокрите си дрехи въ единъ ъгълъ и върху малко слама и суха трева направихъ своето легло. Благодарихъ на Бога, че Той спаси мойтъ животъ и че прати свѣтлина въ помрачената ми и угнетена душа!

Камбанниятъ звѣнъ бѣше престаналъ, но още откликваше въ моята душа. "Днесъ вамъ се роди Спасителъ, който е Христосъ Господъ". Навънъ тъменъ мракъ покри земята. Още по тъмно бѣше въ скотския оборъ на сѣнетѣ. Но въ моя умъ, и сърдце бѣше свѣтло. Въ душата ми, като ярко слънце грѣеше Витлеемската звезда. Бѣше Бѣдни Вечеръ!

И днесъ, когато ние, всички християни въ Свободния свѣтъ празнуваме рождеството на нашия Спасителъ, нека си спомнимъ за хилядите наши братя, още страдащи въ затворите и лагерите въ България, нашата Родина!

Честито Рождество Христово!

ПЕТДЕСЕТЪ ГОДИНИ СЛЕДЪ БОЛШЕВИШКИЯ ПРЕВРАТЪ.

Стоянь Ст.Николовъ,
Торонто.

"Бъхме една отъ най-изостаналитѣ страни въ свѣта - сега сме една отъ най-напредналитѣ". Тази е оценката за изминатия пътъ презъ протеклитѣ 50 години отъ болшевишкия превратъ на 7 ноемврий 1917 година въ Русия, споредъ Анастасъ Микоянъ предъ видния американски публицистъ Харисънъ Салисбъри.

Тази оценка на болшевишкитѣ постижения прогърмя при чествуванието на полувѣковния режимъ на Съветския Сюзъ и се разтръби по цѣлия свѣтъ. Тя намѣри отзвукъ и въ колонитѣ на оная частъ отъ западната демократична преса, която счита, че ласкателството на болшевизма е мирно сътрудничество и единствено срѣдство за спасението на мира.

"Вѣроятно презъ тѣзи години никой не е билъ по-добре осведоменъ отъ г.Микоянъ върху пропастьта между съветскитѣ обещания и изпълнения - пропасть, която стана видима почти въ момента, когато 24 часа следъ проваляне временното правителство на Александъръ Керенски, Ленинъ излезе предъ една ликуваща тълпа въ Смолни Институтъ въ Петроградъ и възвести: "Сега ще почнемъ да градимъ социялистическия редъ"-казва Салисбъри и продължава-"Отъ 50 години Русия е управлявана като Съветска държава върху принципитѣ на това, което Ленинъ нарече "диктатура на пролетарията"-всѣщностъ диктатура на управляващия елитъ на комунистическата партия.

Най-малко Харисънъ Салисбъри може да бъде подозрянъ въ изопачаване на истината, за да служи на пропагандата. Той е единъ отъ най-добре осведоменитѣ кремлинолози и отлично запознатъ съ доктрината на комунизма. Поради това, последнитѣ му дописки отъ Москва въ Ню Йоркъ Таймсъ сѣ една отъ най-меродавнитѣ по положението въ Съветския Сюзъ въ надвечериено на отпразднуването полувѣковната властъ на болшевишката партия въ Русия.

Съветскиятъ Сюзъ не само държа въ продължение на 50 години всички средства на производството, но бѣи ръководителъ на всѣка стопанска проява-отъ тази на уличния продавач на сладоледъ до фабрицитѣ за ракети. "И все пакъ", казва Салисбъри, "социялистическиятъ редъ, за който Ленинъ говори, остана единъ миражъ. Представата за новъ съветски гражданинъ, идеялистъ и човѣченъ, както и утопията за свѣтовното братство, не се осъществиха. Петдесетъ години следъ революцията и сто години отъ появяването на "Капитала" отъ Карлъ Марксъ, никога конфликта не е ра дѣлялъ толкова дълбоко комунистическитѣ революционери отъ Москва до Пекингъ, отъ Хавана до Ханой, отъ Индия до Съединенитѣ Щати".

Това, разбира се, не пречи на партийния органъ "Правда" да публикува до името си, стария комунистически лозунгъ "Пролетарии отъ всички страни, съединявайте се", колкото и фалшиво да вучи това. Млади писатели, като Евгени Евтушенко и Андрей Вознесенски изобличаватъ партията въ отживѣлость. Нѣкой млади руснаци дори я презиратъ! Единъ блѣстящъ младъ икономистъ казалъ на Салисбъри: "Знаете, може би, Марксъ и билъ правъ въ края на краищата!". Но съ това той съвсемъ не е възхвалилъ Съветския Сюзъ като паметникъ на марксизма. Напротивъ, той е искалъ да каже, че Марксъ, може би, е билъ правъ, когато е вѣрвалъ, че комунистическата революция е трѣбвало да стане най-напредъ въ индустриална Германия или Англия, а нѣ въ сѣлска Русия и, че Ленинъ не е билъ правъ, когато следъ завземането на властта, гласна страната отъ единъ полуфеодализъмъ направо къмъ пролетарска диктатура.

Разбира се, микояновци не са съгласни с това, колкото и самият Микоян да е признал пре- в Салисбъри, че събитията не са се развили така, както са очаквали Ленин и всички останали, с изключение на Сталин, може би, когато са виждали революцията от 7 XI 1917 година, като първа вълна за помитане на цяла Европа. Бесъмнено, светската власт е постигнала нещо. Стандарта на живота е повдигнат през тѣзи 50 години, но революционният дух е заглъхнал. Не само че световна революция не стана, но и преобразоването на човѣка, както революционеритѣ очакваха, също не се постигна. Светската държава стана един-свен собственик и работодател, но експлоатацията на човѣка от човѣка не се премахна. Вместо това, най-големият в света работодател-Светският Съюз-увеличи експлоатацията на човѣка. Това диктаторско експлоатиране бѣ наложено от партията, сѣдилищата, тайната полиция, армията, юнионитѣ, пресата и пропагандата.

Почти 30 години от полувѣковния юбилей в Светския Съюз, от смъртта на Ленин през януарий 1924 година до смъртта на Сталин през 1953 година, фигурата на Сталин господствуваше над всички комунисти в света! Неговият терор е, който характеризира петдесетгодишния режим на комунизма в Русия. Той е, който хвърля сѣнка над така шумно прославения юбилей! Това, обаче, не попречи нито на високоговорителитѣ в Москва, нито на ехото им в чужбина да затворят очи, тази година повече от други път, пред тѣзи изобличаващи комунистическия режим факти. Прославиха се, постиженията в космоса, възвиха се увеличенията в производството на стоманата и електрическата енергия и от всичко най-много се надертаха фантастични планове за задминаване на американското производство и благосъстояние през следващитѣ петолѣтки. Грижливо, обаче, се премълча състоянието на индустрията и земедѣлието, както в Светския Съюз, така и в сателитнитѣ държави.

Нѣма съмнение, животът в Москва е промѣнен през тѣзи 50 години. През време на повсемѣстния глад в Русия през 1921-1922 години в ресторантитѣ не е имало сребърни прибори и бѣли покривки, но само се е сервирало по малко булгур или каша. Днес Москва има луксозни ресторанти и магазини пълни с внесена западна стока, която обаче, може да се купи само с долари, марки или лири, но не с рубли или български левове. Вѣрно е, има повече консумни предмети, отколкото е имало през 1917 година, но подмолнитѣ студентски списания из университетитѣ са вече нещо обикновено. Изказанитѣ в тѣх мисли са съкрушителни за светскитѣ политически и социални норми и не рѣдко млади редактори отиват в затвора или в Сибир.

Отношенията между селянитѣ и комуниститѣ никога не са били добри. Даже и през 1967 година все още е стоял открит въпроса за изхранването на града от селата. В 1953 година Хрущов разкри горчивата истина, че през последнитѣ години на Сталиновата ера производството е било с 10% по-малко от това през време на цар Николай II в 1916 година! Светският Съюз все още внася зеленчуци, плодове, консервирано месо и замразена риба от Запада. Светският Съюз е все още далеч от положението на царска Русия, когато тя бѣ една от най-големитѣ експортни държави в света на земедѣлски произведения.

Петдесет години след революцията, един млад руски писател е казал на Салисбъри: "Просто е чудно, как оживѣхме през тѣзи 50 години. Но все пак почнахме да правим известен прогрес. На нашата сто годишнина, обаче, може би ще се оправдае шума ни по този юбилей".

Гласът на пропагандата от Москва е, обаче, друг. Нейният отзвук в известни обществени и журналистически кръгове на този континент биде едно ново разтрѣбяване на комунистическата пропаганда. Само здравият демократичен дух в Съединенитѣ Щати може да се противопостави на тази пропаганда!

МАКЕДОНИЯ ВЪ БАЛКАНСКАТА СТРАТЕГИЯ НА БЪЛГРАДЪ.

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ
Мюнхенъ

Българитѣ въ Македония, съставлящи близо 70% отъ пѣстрото население на тази древна страна, манифестирали всѣкога най-недвусмислено националната си принадлежностъ и влѣзли въ историята като членѣ отрѣдѣ на нашето национално възраждане, не преставатъ да бждатъ обектъ на упорити домогвания за денационализиране и присвояване на земитѣ имѣ отъ чужди страни и народи.

Докато въ Егейска Македония, маскирана отъ Атина като "северна Гърция", се прилагатъ все още старитѣ познати методи за насилствено асимилиране, разнообразени напоследъкъ съ принудителни масови заклевания на "славяногласното" население, да се отрича отъ майчиния си български езикъ и да си служи само още съ грѣцки, въ днешна Югославия, погълнала лѣвската частъ отъ Македония, сж на дневенъ редъ нови, но затова и по-коварни методи.

Почерпилѣ поука отъ опита на кралъ Александъръ, който счупи навремето збжитѣ си въ костеливия македонски орѣхъ и давайки си добра смѣтка, че непреклонниятъ духъ на компактното българско население въвъ Вардарска Македония не може да бжде сломенъ чрезъ старитѣ срдѣства на открито, насилствено посрбвяване, днешниятъ "просвѣтенъ" деспотизъмъ въ Бѣлградъ прибѣгна въ присвояването на Македония до политиката на "кадифени ржавици", напоени съ хашиша на нейната мнима самостоятелностъ.

Затова именно, на мѣстото на нѣкогашна "Стара Сърбия" - както бѣ прекръстена навремето македонската земя, за да бжде потулено предъ външния свѣтъ нейното заграбване - се мадри сега нѣкаква ужъ автономна "Македонска република", начело съ нѣколцина комунизирани македонски србомани, станали въ сжщностъ съучастници на Бѣлградѣ въ обезличаване на Татковината имѣ и погубване на нейната българска самобитностъ.

За да бждатъ впрегнати македонскитѣ българи въ разклопаната каляска на Титова Югославия, като се прекъснатъ крѣвнитѣ имѣ и духовни връзки въ българщината, тѣ бѣха обявени за нѣкаква своего рода самобитна националностъ. Въ подкрепа на тази дръзка измислица, хитроумни "езиковѣдци", платени отъ Бѣлградъ, изкальпиха още единъ искусственъ "македонски езикъ", представящъ въ сжщностъ само едно македонско наречие, изкълчено по србски теркъ и неразбираемо за самия народъ въ Македония!

Въ тази демонска игра за похитяване на македонската душа атеистътъ Тито не се поколеба да си послужи и съ църквата. За да бждатъ откъснати македонскитѣ българи отъ вѣковната имѣ принадлежностъ къмъ всебългарската църква-майка, още преди години бѣ учредена въ Охридъ - седалище на славната българска Архиепископия и огнище на българската духовна култура - нѣкаква обособена "Македонска църква", подчинена обаче на србския патриархъ въ Бѣлградъ.

